

mluví-li zákon o straně, již povolení bylo uděleno a o dohodě mezi poz. úřadem a žadatelem, jest za žadatele a za stranu, které propuštění se povoluje, nesporně pokládati majitele statku, jemuž, chce-li část jeho zciziti, v první řadě náleží, aby o povolení ku zcizení žádal a s úřadem o hodnotě části dotyčné se dohodnul.

Není tedy správně, jak stížnost tvrdí, že zákonem není stanoveno, která strana má dávku tuto zapraviti; z ustanovení, že se dávka vybírá z příčiny zcizení, pokud se týče z příčiny úředního souhlasu k němu, jde na jevo, že závazek tento stíhá zcizitele. Zavazuje-li se tedy strana kupující smlouvou, že vedle kupní ceny zapraví též uvedenou 10%ní dávku, běře tím na sebe též plnění, jež by, kdyby tohoto závazku nebylo, nesl prodávající; tím se jmění prodávajícího zvyšuje o 10%ní poplatek, ježto jinak, kdyby nebyl kupující závazek tento převzal, byla by se pro prodávajícího kupní cena o tento poplatek snížila. Jest proto ve shodě se zákonem, byla-li 10%ní dávka v daném případě připočtena k zcizovací ceně jako vedlejší plnění, ježto dávka stíhající prodávajícího smlouvou byla převzata nabyvatelem. — — —

Č. 2561.

Trestní právo policejní. — Města statutární: Trestati přestupky zákona o sčítání lidu přísluší ve Znojmě městské radě se starostou nebo starostovi samočinému; trestní pravomoc nemůže býti starostou přenesena na přednostu městského policejního úřadu.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 3844).

Věc: Ida W. ve Znojmě proti zemské správě politické v Brně (min. rada Rud. Šiška) o trestní nález pro přestupek zákona o sčítání lidu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

St-lka především vytýká, že trestní nález vydán byl správcem městského policejního úřadu, k čemuž orgán ten nebyl vůbec kompetentním.

Dle §u 4 zákona z 8. dubna 1920 č. 256 Sb. trestají se úmyslná jednání a opomenutí, kterými se porušuje neb ohrožuje správnost sčítání lidu, pokud sama o sobě neb ve spojení s jinými činy nespádají pod trestní zákon, politickými úřady I. stolice.

Zemským zákonem z 20. ledna 1867 č. 5 z. z. vydán obecní statut pro město Znojmo; dle §u 2 tvoří město Znojmo svůj vlastní okres a podléhá, pokud se týče státem naň přenesené působnosti, zemské správě; dle §u 63 jest obor působnosti obce nejen samostatný, nýbrž i přenesený; dle §u 65, odst. 2 má obec věci patřící do oboru působnosti politické okresní správy odstarávat a k cíli tomu potřebná zařízení a ústavy opatřiti.

Spadá tudíž trestání po rozumu §u 4 zák. o sčítání lidu do přenesené působnosti obce. § 66, posl. věta cit. zem. zákona stanoví pak, že přenesenou pravomoc vykonává purkmistr s městskou radou; jak se provádějí úkony přenesené působnosti, o tom jedná ustanovení §u 88, odst. 1 a 2 cit. z. z.

Z ustanovení tohoto ve spojitosti s předpisem uvedeným plyne, že pravomoc trestní vykonávati může jen městská rada se starostou neb starosta sám.

Z toho, že odst. 2 Šu 88 připouští, aby v případech zvláště nutných, kde městská rada nemůže předsevzítí usnesení o dotyčné záležitosti, starosta sám neprodleně nutná opatření zařídil, lze vyvoditi jen, že starosta může na sebe vzítí výkon, který by jinak musela prováděti s ním společně městská rada, ale nikoliv, že by sám takového výkonu mohl se zhostiti tím, že k jeho provedení zmocní jiný orgán obce.

Nelze proto dle úvah těchto přisvědčiti vývodům odvodního spisu žal. úřadu, že starosta byl po rozumu Šu 88, odst. 2 cit. z. z. oprávněn zmocniti přednostu městského policejního úřadu, aby převzal provedení trestních případů spadajících pod zákon o sčítání lidu a že nejednal protizákonně.

Jest proto důvodnou námitka svrchu uvedená.

Nebylo-li v I. stolici v trestní věci, o kterou jde, rozhodnuto úřadem kompetentním, pak nedostávalo se žal. úřadu pro jeho instanční věcné rozhodování potřebného substrátu, který by podati mohl jen nález vydaný v mezích příslušnosti I. stolice a právní účinnosti schopný. Žal. úřad však rozhodl bez tohoto podkladu.

Neodpovídá proto nař. rozhodnutí zákonu a bylo je zrušiti dle Šu 7 zák. o ss.

Č. 2562.

Vyživovací příspěvek: Ani za platnosti zákona z 18. března 1921 č. 120 Sb. nepřísluší dítěti, které v době povolání otce k vojenské službě bylo zplozeno, ale ještě nenarozeno, nárok na vyživovací příspěvek.

(Nález ze dne 27. června 1923 č. 10.063).

Prejudikatura: Boh. 572 a 674 adm.

Věc: Berta B. ve V. L. proti zemské vyživovací komisi v Brně o výživné.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Okr. vyž. komise zamítla žádost Berty B., matky Viléma B., nemanželského synka Viléma W., o vyživovací příspěvek, ježto nárok není v zákoně založen, a odvolala se při tom na ustanovení Šu 2 zákona z 23. září 1919 č. 530 Sb.

Zem. vyž. komise odvolání nevyhověla, neboť výživa nemanželského dítěte nebyla na pracovním příjmu povolaného v době jeho narukování podstatně závislou, ježto se narodilo až po jeho narukování (§ 4 zák. z 18. března 1921 č. 120 Sb.).

O stížnosti proti tomuto rozhodnutí podané uvažil nss toto:

Synek st-lčín narodil se, jak sama stížnost uvádí, 10. listopadu 1922, tedy po povolání nemanželského otce k službě vojenské.

Názor stížnosti, že dítěti tomu nárok na vyživovací příspěvek přísluší zřetelem na výslovné znění zákona z 18. března 1921 č. 120 Sb., jakož i na ustanovení § 22 o. z. o., poněvadž v době povolání otce byl již počat, nss nesdílí.